

Què saben els joves de Franco?

Un espectacle compromès, crític i àcid al teatre Tantarantana

Foto: Teatre Tantarantana

Anar al teatre com a remei, com a refugi i com a reivindicació, també: contra tot el que està passant, cultura. Deu minuts abans d'entrar, pensava: vols dir que has d'anar a veure una obra de política?

Los bancos regalan sandiwcheras y chorizos

(<http://www.tantarantana.com/index.php/es/programacion/adultos/item/1004-los-bancos-regalan-sandwicheras-y-chorizos#.WfG1BK0e7Vp>) , una obra de José y sus hermanas que té lloc al Teatre Tantarantana (<http://www.tantarantana.com/index.php/es/>) fins al 29 d'octubre, parla de la memòria històrica dels joves d'ara. De com se senten davant dels edificis -arquitectònics, filosòfics, polítics, lingüístics, històrics- que habiten per força, que se'ls han imposat. Que se'ls van imposar als seus pares, als seus avis.

Els actors Francesc Cuéllar, Carolina Manero, Glòria Ribera, Marta Díez, Carme González, Gemma Polo i Alejandro Curiel sacsegen aquesta normalitat per fer-nos veure que la Transició va ser més aviat un volt en bici. Es pregunten el perquè de l'amnèsia col·lectiva, mostren uns fonaments de serradures. Quins són els nostres símbols? Els nostres referents? Què en sabem de la dictadura, de la guerra civil, de Francisco Franco? On és Federico García Lorca? Quantes fosses més hi ha? "*¿Pero, cómo no vamos a estar todos un poco locos después de cuarenta años en blanco y negro??*"

¿Gracias al señor que tenemos futbol en España?. L'humor i la sàtira exposen la noció espanyola simple, neoliberal i individualista de responsabilitat històrica que nega l'impacte de la dictadura als nostres dies, on en democràcia s'escupen frases que et fan veure en blanc i negre.

L'espectacle, compromès, crític i àcid, aconsegueix que en surtis amb un somriure als llavis. La seqüència àgil d'escenes punyents, divertides i poètiques que s'intercalen, la dansa, la normalitat amb què es tracten els cossos, les actrius que canten, els textos que fan de guia, el joc amb el públic fa que després dels setanta-cinc minuts en vulguis més: vols més crítica, més art i més sàtira.

Una obra crítica, divertida, vital i necessària -molt necessària- que transmet la dosi d'energia per continuar més enllà d'aquest octubre.